

Cristina Gâdei

Nu era decât...

Cât de ciudat ai rostit acest ultim cuvânt,
(e în dictionar, fără îndoială)
la ultima silabă îți slăbise vocea de tot,
erai ca și sfârșit, oare ce s-ar fi putut întâmpla?
Da, eu și cu tine,
ca toartele unei amfore neîmblânzite,
atât de aproape, departe strigam,
nu mai recunoșteam această lume înstrăinată
de cuvânt, n-o mai văzusem până atunci.
Între noi nu mai era decât o boare dulce – amăruie...

Fără revers

Să mă-ntorc în ziua rece,
să revăd un ochi străin?
S-ajung în singurătate
cu o pasăre și-un crin?
Nici nu știu de aș putea
să mă-ngrop adânc în zare,
gândul – pasăre – a zburat
Până la Marea cea Mare.
Aș fi vrut s-ajung acolo,
Toate urmele mă dor.

Nu-s văpaie și nici apă,
Sunt doar pasăre și zbor.

Ploua cu noi

Și cu mai cine?!
Suntem aruncați pe oceane și mări,
ape mari și noroi cât de mult;
Mai bine treci peste mine,
Omoară-mă pe o scenă, în
actul al IV-lea, scena 4,
strivește-mă cu o piatră,
fă-mă una cu pământul –
pământul ești tu!

Aruncă-mă spre nori, pune
catifea pe aripi, zborul
să nu mai doară atât.

Și ploua cu noi,
mai singuri cu o eternitate.